

АНАТОЛИЙ ДНЕПРОВ КОГАТО СЕ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ...

Превод от руски: Любомир Стоилов, 1977

chitanka.info

Тези ежегодни срещи, спомен за далечните призрачни времена, когато бяхме студенти, ние наричахме „зелници“. На Ленинские гори вече се издига университетът и пететажният ковчег на Физическия факултет отдавна е населен с нови поколения бъдещи Ломоносовци и Айнщайновци, физиците и лириците отдавна спорят в благоустроена зала със звукоизолирани стени, а ние не можем да забравим сводестите избички под стария клуб на Московския държавен университет на улица „Херцен“. И всяка година се събираме тук, гледаме се и броим кой е дошъл и кой вече го няма. Тук разговаряме за живота и науката, както тогава, много, много отдавна...

Така беше и този път, но кой знае защо разговорът не вървеше. Никой не сподели нито една идея, никой не възрази на вече казаното и изведенъж почувствувахме, че последната ни интересна среща е станала през миналата година.

— Навлезли сме в онази прекрасна възраст, в която идеите и възгледите най-накрая придобиват завършена форма и завършено съдържание — с горчива ирония сподели Федя Егориев, доктор на науките и член-кореспондент на академията.

— Весела история! — подхвърли Вовка Мигай, директор на един „хитър“ институт. — А какво наричаш завършено съдържание?

— Когато към вече съществуващото не можеш да прибавиш нищо повече — мрачно обясни Федя. — По-после идва и естественото намаляване на капацитета, а виж, прираст — никакъв. Интелектуалният живот на човека има ярко изразен максимум. Някъде в сектора на 45-те...

— Можеш и да не ни обясняваш, знаем го и без твоите лекции. И въобще, момчета, просто не ми се вярва, че вече не сме способни да възприемем нищо ново, нито една нова теория, нито пък нова наука. Просто ужас!

Леонид Самозванцев, закръглен нисичък физик с уникалното умение да говори много бързо, погълтайки окончанията и цели думи, съвсем не приличаше на 45-годишен мъж. При всеки удобен случай му се напомняше за това.

— На тебе, Ляля, страшно ти провървя. Ти беше болnavo дете, с проточил се инфантализъм. Ти все още можеш не само да измислиш нова теория за пространство–времето, но дори и да научиш старата.

Всички се изсмяха, спомняйки си, че Ляля, тогава наричан Лъння, се явява на „относителността“ четири пъти.

Самозванцев бързешком сръбна от своята чаша:

— Не се тревожете. Няма да има никакви нови теории.

— Това пък защо? — запита Мигай.

— Нито е подходящо времето, нито възпитанието.

— Нещо не разбирам.

— Не се изразих съвсем правилно — започна да обяснява Ляля.

— Разбира се, ще има нови теории, но, така да се каже, под формата на уточняване на старите теории. Нещо като изчисляване на още един десетичен знак на числото „пи“, или прибавяне към събира още един член на безкрайна прогресия. А за да се създаде нещо съвършено ново — не-не...

Самозванцев постави ударението върху думата „съвършено“...

Чувайки, че завързваме разговор, към нас започнаха да се приближават момчетата от различните краища на нисичката, но широка стая.

— Тогава определи кое наричаши „съвършено нова теория“.

— Ами например електромагнитната теория за светлината спрямо теорията за етера.

— Ха-ха! — сякаш събудил се от дръмката си, прогърмя Георги Сичьов. Той повдигна алуминиевата си патерица — тъжен подарък от войната, и като бутна Ляля в гърба, се обърна към всички едновременно: — Този физик иска да ни каже, че Максуел не е следващият член на безкрайната прогресия след Юнг. Ха-ха, любезни! Дай ми нов пример, иначе ще заспя.

— Добре. Да вземем Фарадей. Той открил електромагнитната индукция...

— Е, и какво?

— Ами това, че откритието му било революционно, то веднага обединило електричеството и магнетизма и на негова база се появява електротехниката.

— И какво? — продължи да настоява Сичьов.

Както повечето инвалиди той беше склонен към напълняване. Сега беше просто дебел и с подпухнало силно състарено лице.

— А това, че Фарадей не е имал даже понятие за твоя Юнг и неговия гъвкав етер и за никакъв Максуел не е знаел. Максуел е този,

който напъха Фарадей в своите уравнения.

Сичъов отмечна глава и неестествено се засмя.

— Престани да ръмжиш, Жорка! — подвикна му Мигай. — Има нещо в Лялините думи. Говори по-нататък, Ляля, не му обръщай внимание.

— Сигурен съм, че ако Фарадей беше умен, например такъв, каквото сме ние...

Наоколо всички весело зашумяха.

— Не се смейте, ако той беше толкова умен, не би направил нито едно откритие...

Всички веднага утихнаха и се взряха в Самозванцев. Той сmutено мигаше, като държеше чашата пред устните си.

— Има нещо в метода на слепите опити. В нашия институт работи цяла група умни момчета и момичета. Те никога не се ровят в списанията, за да намерят в тях някакъв намек за решаването на задачите. Просто опитват. Правят и така, и иначе, както им попадне. Както Фарадей.

— Гледай, ти! Е, и получават ли нещо?

— Представи си — да. И трябва да кажа, че и най-оригиналните решения се получават именно от тях...

Федя, нашият член-кореспондент, не издържа:

— Сега ще почнете да доказвате, че най-добре е да се занимаваш с научна работа, ако не знаеш нищо. Физиците винаги са склонни да поиграят на парадокси. Но ние сега не сме на тази възраст...

— Омръзна ми тази твоя възраст! Нека Ляля да говори. Значи казваш, че Фарадей е работил напосоки?

— Разбира се. Той просто е бил любознателен младеж. А какво би станало, ако по магнит се удари с чук? А какво ще стане, ако го нагреем до червено? А дали на котката ще ѝ светят очите, ако я подържим гладна? И така нататък. Най-нелепи „а какво ще стане, ако...“ И ето че задавайки си планини от въпроси, той им отговарял с помощта на експерименти. Именно поради това е открил безброй много явления и ефекти, които по-нататък са се оформили в нови теории. А ето на нас, умните, ни се струва, че няма повече никакви „а какво ще стане, ако...“ При нас теорията е на преден план.

— М-да... — неопределен измънка член-кореспондентът и се отдръпна настрана.

С него се отделиха още няколко души.

— Ще се наложи да се поддържат онези, които нищо не знаят — усмихвайки се, каза Вовка Мигай. — Току-виж изведенъж сред тях се появи Фарадей.

— Има твърде прост начин да бъде открит Фарадей — намеси се в разговора Николай Завойски, нашият бележит теоретик, също доктор и също член-кореспондент. Ние не го обичахме твърде заради прекалено аристократичните му маниери.

— Е, добре, давай твоя начин за откриване на Фарадей!...

— Трябва да се обяви Всесъзен конкурс за най-добро „А какво ще стане, ако...“ Участниците в конкурса сами да си задават въпроси и сами да им отговарят. Разбира се, с помощта на експерименти. Така че „фарадеевски“ въпрос ще бъде онзи, на който съвременната теория не може да даде отговор.

Тази идея се хареса на всички и скоро мълчаливите до този момент физици се оживиха и започнаха да играят на „Фарадей“. „А какво ще стане, ако?...“ — се разнасяше от различните краища на залата. Постепенно всички се събраха заедно и играта прие бурен и весел характер. Всички задаваха най-невероятни въпроси и сами си отговаряха.

— А какво ще стане, ако поставиш на кашалот очила?

— А какво ще стане, ако в краве мляко се свари метеор?

— А какво ще стане, ако през човек се прекара токов импулс от един милион ампера за една миллионна част от секундата?

— А какво ще стане, ако...

Въпросите се сипеха непрекъснато. Отговаряха им всички едновременно. Започнаха да правят изчисления, уравнения, да се позовават на източници и изобщо беше привлечен целият арсенал на физическите знания. Скоро стана ясно, че да се зададе „фарадеевски“ въпрос е много трудно, но е възможно. И, дявол да го вземе, такъв въпрос почти винаги се оказваше онзи, над решаването на който именно си бълскаше главата съвременната физика. Ляля Самозванцев, който забърка тази каша, въздъхна разочаровано:

— А аз си мислех, че ще ходатайствуваме пред президиума на академията да се създаде НИИ за фарадеевски изследвания!

— Момчета, а помните ли Альошка Монин? Та нали в курса го наричахме Фарадей!

Всички се умълчахме. Погледите се обърнаха към Шура Корнева, главната организаторка на сегашния „зелник“. Червенокоса, луничава, тя никога не се беше опитвала да изглежда красива.

— Шурочка, защо между нас го няма Алик?

— Днес той не може, момчета.

— Защо?

— Има нощно дежурство в клиниката... Освен това каза...

— Какво?

— Каза, че му е неудобно да посещава нашите вечери. Там, казва, се събират академици и в най-лошия случай кандидати на науките, а аз... Изобщо вие разбирайте...

Изобщо разбрахме. Смятахме, че на Монин хич не му върви и затова си е виновен сам той. Достатъчно беше да видиш как изпълнява лабораторните си задачи по физика, за да се убедиш, че от него няма да излезе нищо своястно. Вместо както си му е редът, да снеме честотната характеристика на генератора, той се настанява пред осцилографа и с часове се любуваше на невероятните фигури, които рисуваше електронният лъч. „Алик, еканирай проводниците, иначе нищо няма да излезе...“ — „И глупакът знае, че ако проводниците се еканират, всичко ще се получи. А виж какво ще стане, ако не са еканирани?“ — „Чудак, обикновени настройки. Токът от мрежата, рентгеновата апаратура в съседната лаборатория...“ Алик се усмихваше тайнствено и еканираше проводника. Фигурите върху екрана се променяха, но оставаха също така необикновени. „Лошо си еканирал. Затвори капака на прибора.“ Той го затваряше, но положението никак не се подобряваше. „Заземи корпуса.“ Той го заземяваше и картината ставаше още по-лоша. При никой друг не се получаваше така, както при Алик. Вместо да намери характеристиката на генератора, той изписваше една дебела подвързана тетрадка. Отчетът му за изпълнената работа се четеше като фантастична повест за странното поведение на генератора, когато е еканиран, когато не е еканиран, когато усилвателната лампа се обтика от въздуха, идващ от вентилатора, и когато е покрита с мокър парцал. В края на краищата всичко окончателно се объркваше и в бележника му се появяваше поредното „не се зачита“.

В общежитието ни, което се намираше на Строминка, винаги съществуваше проблемът, как по-бърже да се измиеш. Студентите

обичаха да си поспят и в 7 часа сутринта се понасяха към умивалниците всички вкупом. Там започваше ужасна бълсканица.

Веднаж Монин стана организатор на колективно закъсняване за лекции. Пред умивалните имаше голяма опашка, а той се беше наклонил над мивката и правеше никакви магии.

— Фарадей, ти да не заспа?

— Не. Но ето погледни...

Мивката беше запушена и почти доторе пълна с нечиста вода. Алик поръси върху водата щипка зъбен прах и прашинките бързо се разбягаха на всички страни.

— Голяма работа! Повърхностно напрежение... Отдръпни се...

Алик и не мислеше да се отдръпне.

— А гледай сега...

Той отново поръси по водата щипка прах, но този път прашинките се втурнаха една към друга и се сбиха в обща маса. Ние се вцепенихме...

— Хайде повтори го още веднаж...

Той повтори опита. Оказа се, че ако прахът се поръсва от една височина, той се разпръска върху водата, а ако се поръсва от друга, се събира на купчинка.

Физиците от първи до пети курс запушиха каналите на мивките и започнаха да насипват прах за зъби във водата. Бъдещият кореспондент Федя Егориев експериментираше с тютюна, изтърсен от цигара. Елегантният теоретик Завойски донесе три вида пудра, домъкнаха пудра-захар, сол, сяра от кибритени клечки, прахчета срещу главоболие и дявол знае още какво. В тоалетната се въззари напрегната изследователска атмосфера. Праховете се държаха по най-стррен начин. Те се събираха върху водната повърхност на топчици, разбягваха се към краищата на мивката, потъваха, след това отново изплуваха, въртяха се на едно място, образуваха мъглявини и планетни системи, носеха се по права линия и дори подскачаха. И всичко зависеше от височината, от която ги посыпваха, от това, как ги поръсваха, от нивото на водата в мивката, от това, дали има във водата сапун и бяха ли хвърлени във водата преди това други прахове. Всичко онова, което физиците знаеха за повърхностното напрежение още от втори курс, рухна като картонена къща и затова беше виновен Альошка Монин.

— Жалко, че го няма тук. Интересно момче — въздъхна Федя Егориев. — Истински Фарадей. Само че несолучил.

— Вероятно не си е задавал нужните въпроси...

— Другари, а какво ще стане, ако... не се прибера навреме в къщи?

Беше един часът през нощта. Всички се изсмяхме. Това беше казано от Абрам Чайтер, атомист-любител, както го наричахме ние заради слабостта му да публикува популярни статии по атомна физика. Неговата специалност беше съвсем друга. Всички знаеха, че жената на Абрам е много ревнива.

Започнахме да се разотиваме.

На улицата ръмеше. Движението беше утихнало. Като се сбогуваха, момчетата бързаха към спирките за таксита. Пред входа на клуба се забавихме четириима: Федя Егориев, Вовка Мигай, Ляля Самозванцев и аз. Няколко минути пушихме мълчаливо.

— По наше време тук минаваше трамвай — каза Федя. — Веднаж заварих Алик точно на това място с високо вдигната глава. Знаете ли какво беше наблюдавал вероятно един-два часа?

Разбира се, не знаехме.

— Цвета на искрите между лирата на трамвая и кабела. Той каза, че стои тук вече цяла седмица и че съществува връзка между цвета на искрата и времето. Съвсем скоро прочетох за същото нещо като за откритие...

— А дали да не го посетим сега? — предложих аз. — Някак си е неудобно... Ние се събираме, а той като изпъден...

— Това е идея! Да вървим — отзова се Федя.

Винаги бяхме обичали Федя за неговата решителност. И сега, след като бяха изминали толкова години, той си оставаше същият. Висок и слаб, той бързо закрачи по булевард „Маркс“ по посока към улица „Горки“. Пред хотел „Национал“ спряхме. Член-кореспондентът каза:

— Ще ида до ресторант да купя една бутилка вино.

Федя знаеше как да стигне до бюфета през кухнята. Той изчезна в тъмния страничен вход и след няколко минути чухме как някой, вероятно портиер или готвач, викаше след него:

— Пияници проклети! През деня не ви ли стига! Да се вмъква през забранено помещение!

Но той изпълни задачата си. Скоро едно такси ни носеше към другия край на града, където работеше Алик Монин.

Болницата се намираше сред голям парк. Освободихме таксито пред вратата и тръгнахме по мократа асфалтова пътечка между високи храсти и дървета. Ръмеше пролетен дъждец и младите листа трептяха като светулки в лъчите на електрическите лампи. Мигай високо и вдъхновено разказваше как е успял да наблюдава в мехурчеста камера следи на К-мезони и процеса на раждане на резонансни частици. Самозванцев се хвалеше със своя квантов генератор, за направата на който може да се купи всичко необходимо в която и да е аптека, а Федя ги нарече „врабци“, тъй като техните нещица въобще не можели да се сравняват с неговата универсална машина, която вчера го победила на шах. Спряхме за малко. Пътя ни преградиха двама санитари с носилка, покрита с одеяло.

— Този не иска и да знае нашите генератори и резонансни частици — въздъхна Мигай. — Сигурно го карат в моргата...

Погледнахме към ниската сграда с колони. Върху сивия ѹ фон ясно се очертаваше барелеф, изобразяващ битката на римски воини с галите.

— Все пак в края на краищата е унизително да попаднеш в това заведение — забеляза Ляля.

До сградата на неврохирургическото отделение вървяхме мълчаливо.

Алик Монин ни посрещна объркано и смутено. Беше с разкопчана престишка и в ръцете си въртеше молив, който му пречеше да се ръкува с нас.

— Ама ти съвсем приличаш на доктор... имам предвид — на лекар! — кресна Мигай.

Това уточнение съвсем не беше на място. На границата между две науки — медицината и физиката — титлата „доктор“ звучи твърде двусмислено. Алик съвсем се смути. Тръгнахме след него по сумрачния коридор. Той ни насочваше шепнешком:

— Сега оттук, момчета. Тука. Нагоре. Надясно...

— Забранено е да се говори силно — назидателно каза Федя, обръщайки се към басовия Мигай.

В малкия кабинет, осветен от настолната лампа, насядахме около бюрото. Федя измъкна от джобовете си две бутилки цинандали и ги

постави тържествено пред смутения Монин.

— Ex, вие, дяволи космати! — възкликна той. — От „зелника“ ли идвate?

— Точно така. Бъбрехме си за Фарадей и се сетихме за тебе. Ти защо се криеш?

— Ами, какво говорите... Аз ей сега...

Алик се мушна в коридора, а ние започнахме да оглеждаме кабинета на дежурния лекар. Нищо особено. Шкафове край стените, натъпкани с папки, вероятно — болнични листове, отстрани някакъв прибор, край мивката масичка със стъкленици. И бюро.

Федя взе от бюрото някаква книжка и шепнешком прочете:

— „Електросънят“. Физиката се промъква и тука.

— Не бих искал да се занимавам с физика тук... — неясно промърмори Самозванцев. — Физика — и в съседство морга. Някак си не се връзват...

— Може би някога физиката ще съдействува за закриването на тази нерентабилна организация.

Алик се върна безшумно, носейки цял куп химически мензурки с най-различни размери.

— Ето случай, когато размерите на съда нямат значение — каза член-кореспондентът. — Всички са с деления.

Наляха.

— За 25-годишнината...

— За 25-годишнината...

След това пихме за здравето на всички. Сега този тост беше станал почти необходим.

— Разказвай, с какво се занимаваш тук?

Алик вдигна рамене.

— С най-различни неща. Занимавам се с болни...

— Ти наистина ли си се научил да лекуваш?

— Какво говорите? Разбира се, че не. Занимавам се с диагностика...

— Това?...

— Това означава, че помагам на неврохирургите.

— Тук оперирате ли мозъци?

— Случва се. Но най-често операциите са свързани с травми на нервните пътища.

— Интересно ли е?
— Има интересни неща...
— А с изследвания можеш ли да се занимаваш?
— При нас всеки болен е обект на изследвания.
— Страшно обичам разкази за интересни болни! Разважи ни нещо, Алик. За някой особен случай.

Мигай сръбна още гълтка и придърпа стола по-близо до бюрото. С нервно движение на ръцете Алик пооправи очилата си с тънки метални рамки.

— Аз се интересувам най-вече от случаите, при които има загубване на паметта във връзка с различни заболявания...
— Как от „загубване на паметта“?
— При някои случаи имаме пълно загубване на паметта, а при други — частично.
— Неотдавна прочетох книгата на Макалох „Работът без памет“ — каза Федя.

— Аз също четох тази книга. Глупости. Това, което получава Макалох на базата на математическата логика, е абсолютно неприложимо при хора, изгубили паметта си. Тяхното поведение е много по-сложно...

— Винаги съм се замислял къде всъщност се намира тази памет — каза Федя.

Алик се оживи:

— Точно така, къде? Може с голяма сигурност да се каже, че в мозъка няма специален център на паметта.

— Може би в някои молекули...

— Едва ли — забеляза Алик. — Паметта е нещо твърде устойчиво, за да може да се записва на молекуларно ниво. Поради непрекъснатата обмяна на веществата молекулите се подновяват постоянно...

Всички се замислихме. Когато говориш с Монин, нещата, които ти се струват прости, изведнаж започват да ти изглеждат чудовищно сложни и объркани.

— Какво представлява тази машина? — запита Мигай, като повдигна калъфа, с който беше покрита една малка маса.

— Стар модел енцефалограф.

— Ах, да, вълните на главния мозък?

— Да. Осемканален. Сега има по-добри.

Алик отвори чекмеджето на масата и извади сноп хартия.

— Ето енцефалограмите на хора, загубили паметта си...

Разгледахме графиците на кривите, имащи почти строго синусоидна форма.

— А ето и биотокове на мозък на нормални хора.

— Чудесно! Значи с помощта на тази латерна може веднага да се определи дали човек има или няма памет?...

— Да. Вярно, че...

— Какво?

— Откровено казано, не смятам термина „биотокове на мозъка“ за оправдан.

— Защо?

— Та ние записваме електропотенциалите не от мозъка. Той е екраниран от черепната кутия, след това от слоя тъкан, богата на кръвоносни съдове, от кожата...

— Но техните честоти са ниски...

— Няма значение. Направих изчисление. Ако се отчете проводимостта на екранировката, то трябва да се допусне, че в мозъка се разхождат чудовищни електропотенциали. При животни това не се потвърди.

Всички пийнахме още.

— Тогава какво е?

— Това са биотокове на тъканите, към които поставяме електродите.

— Хъм!... Но нали е доказано, че тези криви имат връзка с работата на мозъка. Например да вземем паметта...

— Е, и какво?... Нима мозъкът работи от само себе си?

— Искаш да кажеш, че паметта...

Алик се усмихна и се изправи.

— Искате ли да измеря биотоковете на вашите глави?

Фьодор Егориев се почеса по тила и ни огледа:

— Да опитаме ли, момчета?

Решихме да опитаме, но кой знае защо се чувствувахме много неловко. Сякаш бяхме на преглед при лекар, от който не можеш да скриеш нищо.

Първи седна в креслото Мигай. Алик закрепи на главата му осемте електрода и включи енцефалографа. Хартиената лента бавно запълзя. Писците останаха неподвижни.

— Главният му мозък въобще не работи — изкоментира Самозванцев.

— Още не се е загрял приборът.

Изведнъж трепнахме. Тишината рязко се наруши от силното драскане на острия метал по хартията. Вперихме очи в лентата. Като полудели и с огромен размах по нея драскаха осемте писеца, оставяйки след себе си странни линии.

— „Когито, ерго сум“ — облекчено въздъхвайки, издекламира Мигай. — Сега провери мозъка на член-кореспондента. Това е от изключителна важност за научния съвет на нашия институт. Той му е председател.

Изненадахме се страшно, когато открихме, че биотоковете на член-кореспондента са точно същите като на Мигай, Самозванцев и дори моите. И да имаше разлика, ние не я забелязвахме.

Въпросително вперихме погледи в Алик. Той се усмихна тайнствено.

— Момчета, енцефалограмите ви са еднакви, защото се намирате, така да се каже, на еднакво ниво на опиване. При пияните винаги е така... Както при шизофрениците или епилептиците преди пристъп...

Стана ни неудобно и си пийнахме още. Монин оставил лентата и като се порови в хартията, ни показа още няколко енцефалограми.

— Ето запис на биотоковете на мозъка на спящ човек. А ето и типична крива на будно състояние. Върху алфа ритъма се налагат тета и гама...

— Интересно — замислено каза Федя. — Тогава къде всъщност според теб се намира паметта на человека?

Алик започна нервно да тъпче хартиите в чекмеджето. След това седна и огледа последователно всеки един от нас.

— Не се преструвай, Фарадей. Усещаме, че знаеш нещо. Къде е паметта, казвай...

Мигай стана и шеговито хвана Алик за реверите на престилката му. Тя беше разкопчана и под нея се виждаше старичко изтъркано сако.

— Е, добре, щом толкова настоявате...

— Хубава работа, „щом настоявате“. Ние направо изискваме. Направо сме длъжни да знаем къде се крие нашата скъпоценна ерудиция.

Мигай никога не е бил тактичен човек. Неговото мислене беше идиотски логично и отвратително праволинейно. Когато каза това, на мене ми се стори, че в очите на Монин проблесна лошо пламъче. Той силно стисна устни, стана от масата и се приближи към един от шкафовете. Върна се, държейки в ръката си човешки череп, какъвто можеш да видиш в кабинета по биология във всяко училище. Без да каже дума, той го постави на масата до енцефалографа и започна да прикрепва към него електродите. Вцепенихме се от изумление.

Когато електродите бяха закрепени, Алик втренчено ни погледна от тъмното и завъртя копчето.

И осемте писеца едновременно изсвистяха и заиграха по лентата. Гледахме като хипнотизирани в насмешливите празни очни ями. А приборът продължаваше забързано и развълнувано да изписва трескавата крива на биотоковете на буден човек.

— Ето, това е... — назидателно каза Монин.

Ние наскачахме и набързо започнахме да се сбогуваме с него, страхувайки се да погледнем още веднъж към масичката с енцефалографа.

В тъмното объркахме пътя, дълго вървяхме по високата мокра трева, заобикаляйки ниските тъмни сгради, крачехме край железната ограда, зад която се простираше слабо осветената влажна улица. Клонките на шипките ни закачаха за шлиферите и неприятно драскаха по платя. Когато накрая излязохме през вратите и спряхме да си отдъхнем, нашият член-кореспондент Федя Егориев каза:

— Индукции. Разбира се, индукции от мрежовия ток...

С тази удобна и успокоителна мисъл се разотдохме по домовете си.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр. 21-22/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.